

Geneza vieții...

Florin-Cezar CĂLIN

A mai rămas un gând în frunze moarte,
"- Decapitați-l voi cu un surâs!".
Sau împărțiți-l celor șapte arte,
Cu bronzul ce în premii l-ați depus.

Priveliști de amiezi îndoliate,
Cu metastaza norilor de foc.
Au generat privirii amputate,
Încredere, speranță și noroc.

Plouă-n cuvânt metafora iubirii,
(cu litere de foc ți-am scris sentința).
Sub bruma noastră și a nemuririi,
Îți va renaște conștient ființa.

Caii sălbatici din povestea noastră,
Își trec copita prin perdea de vis.
Se-ntorc păreri în conștiința voastră,
Ca sfinții heruvimi în paradis.

Agonisim idei și idealuri,
Mutând geneza artei din cuvânt.
Și ne hrănim cu vânturi pe la baluri,
Riscându-ne intrarea în mormânt.

Geneza vieții stă-n înțelepciunea,
Acelor substantive alterate.
Sau sclavi ai conștiinței unde lumea,
Se spală încontinuu de păcate.

Brăila, octombrie 2017